

Budete mi svedkami

Ústrednou myšlienkou dnešného Božieho Slova je prostredníctvom zachránených z vyvoleného ľudu priviesť do lona sv. Cirkvi aj neveriacich. Teda ohlasovať evanjelium celému stvoreniu. Je to jedna z najdôležitejších úloh Cirkvi. Evanjelizácia. Ved' „Boh chce, aby všetci ľudia poznali pravdu a boli spasení.“ A je to naozaj opravdivá aj nielen požiadavka, ale priam nutnosť, obzvlášť v našom prostredí. Pretože nielen tí, ktorí sú nie pokrstení, ale hlavne tí, ktorí boli poznačení krstom, sa stali neveriacimi. A práve v prvom rade treba ísť k tým, ktorí síce boli pokrstení, ale Boží poriadok v cirkvi nedodržiavajú. Cirkev nazýva túto evanjelizáciu re-evanjelizáciou. Ved' ako môžeme chcieť, aby uverili ostatní, keď vlastní tomuto všetkému neveria. A tak našou úlohou, teda úlohou tých, ktorí zostali verní Kristovmu evanjeliu je, aby sme boli dobrými svedkami toho, čo sa tu ohlasuje a slávi. Ak iní budú ľudia vidieť to pekné svedectvo viery, nádeje a lásky, tak naš vlastný život bude najvernejšou a najúčinnjšou evanjelizáciou. Nestačí byť v súčasnosti len registrovaným kresťanom, ani povrchným kresťanom, a hlavne nie skrytým, teda anonymným. Stať sa kresťanom neznamená skrývať sa pred inými a zakrývať svoju vieru. Naopak Ježiš hovorí aj dnes: „Chodte do celého sveta a hlásajte evanjelium.“ A inokedy to povedal inými slovami: „Budete mi svedkami.“ Alebo: „Vy ste svetlo sveta! Vy ste soľ zeme!“

Teda je to výzva vyjsť skutočne na javisko sveta a ukazovať svetu evanjelium vo svojom živote. To, že svet udáva smer zmýšľania tohto sveta, to neznamená, že je to ešte správne. Sv. Ján apoštol to výslovne na to upozornil: „Nemilujte svet, ani to, čo je vo svete. Ak niekto miluje svet, nie je v ňom Otcova láska. Ved' nič z toho, čo je vo svete, ani žiadostivosť tela, ani žiadostivosť očí, ani honosenie sa bohatstvom nie je z Otca, ale zo sveta. A svet sa pomínie, aj jeho žiadostivosť.“

Kto však plní Božiu vôľu, ostáva naveky.“ A na druhom mieste „Nepriprôsobujte sa svetu.“ Nemôžeme sa predsa prispôsobovať duchu sveta natoľko, že zabudneme na svoju kresťanskú identitu. Na svoje poslanie. Naopak, my máme udávať smer tomuto svetu. A to svojim kresťanským postojom. V práci, v škole, v obchode, ale aj v športe, v rodine...

Aby sme boli vernými svedkami Ježišovho evanjelia, musíme na sebe aj popracovať. Táto výchova ku kresťanskej dokonalosti a vernosti by mala byť normálnou súčasťou nášho života. Aj sv. Pavol v dnešnom 2. čítaní nám pripomína: „Syn môj, nepohrdaj Pánovou výchovou, ani neklesaj, keď ťa on karhá.“ A ďalej pokračuje: „Pravda, každá výchova v prítomnosti sa nezdá radostná, ale krušná; neskôr však prináša upokojujúce ovocie spravodlivosti tým, ktorých ona vycvičila.“

Niektó povie, že ja som už dospelý, mňa nikto už vychovávať nebude. Ale čo sme nestihli alebo zanedbali v mladosti, mali by sme doplniť, kým máme ešte čas, dokonca aj v neskorej starobe. Pán Ježiš v dnešnom evanjeliu aj vysvetľuje prečo. Poukazuje, že do neba sa nik nedostane, iba ak pôjde cestou Ježiša Krista. Cestou úzkou, cestou ustavičnej formácie, teda výchovy, ktorá vyžaduje v tomto svete ustavičnú bdelosť, ustavičné sebazapieranie, teda tzv. úzku cestu. Lebo cesta pohodlnosti, nezodpovednosti, voľnomyšlienkarstva, falošnej demokracie neprivedie kresťana k vytúženému cieľu, ale skôr konečnému odsúdeniu. Tak to potvrdzuje aj Ježiš, keď hovorí: „Usilujte sa vojsť tesnou bránou, lebo hovorím vám: Mnohí sa budú pokúšať vojsť, a nebudú môcť.“ Tí mnohí, to sú tí, ktorí sa neusilovali plniť zásady evanjelia a cirkvi. To sú tí, ktorí sa ešte aj pred samým Sudcom budú vyhovárať a obhajovať si svoju spravodlivosť, ale to im vôbec nepomôže, lebo nenaplnili svoj život a poslanie kresťana úprimným kresťanským postojom. Títo páchatelia nepravosti nielen že nebudú vpustení do svetla blaha a pokoja, ale budú vyhodení von, kde bude plač a škrípanie zubami, keď budú vidieť, ako horliví a verní kresťania sa tam dostali a oni nie. Keď si uvedomia v konečnom dôsledku, že aj oni tak mali žiť, a takto si vlastne pokazili celú večnosť a návratu už niet.

Ježiš na konci evanjelia poukazuje na to, že nie tí sa dostanú do večného života, ktorí boli pokrstení a ktorí prijali všetky sviatosti, ale iba tí, ktorí naozaj uverili a plnili vôľu Božiu celú. Preto hovorí Ježiš, že nestačí chodiť do kostola, dokonca ani prijímať sviatosti, ale zodpovedne plniť Božie a cirkevné prikázania, predovšetkým tie najdôležitejšie, najpodstatnejšie.

Často krát práve neveriaci, ktorí uverili, sa tam dostanú oveľa skôr, ako tí, ktorí dostali prostredníctvom sviatostí všetky potrebné na to milosti a to zanedbali. Lebo: „nie kto mi hovorí Pane Pane, vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach.“ Sviatosti, sú veľkým a zároveň nutným darom, ale sú len prostriedkom k tomu, aby nám pomáhali, stať sa lepšími a poslušnými Pánu Bohu.

A tak si opäť na záver uvedomme, že iba vtedy neveriaci začnú túžiť po vznešenom kresťanskom živote a Pánu Bohu, keď budú na nás vidieť túto túžbu a opravdivú lásku k Pánu Bohu. Bratia a sestry, prosím usilujme sa viac stať sa milým a verným Pánu Bohu. Vykročme na túto úzku, ale posvätnú cestu, ktorá vedie do života. Vyhýbajme sa ceste širokej, pohodlnej, ceste užívania si, ktorá vedie do zatratenia a mnoho je tých, ktorí po nej kráčajú. Amen.